

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. V. K.**, zastoupen JUDr. Tomášem Mutinou, advokátem se sídlem Pionýrů 2069, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2008, č. j. 30 Ca 219/2008 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Tomáši Mutinovi, **se určuje** na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částka ve výši 5712 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se v původním řízení žalobce Ing. V. K. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2008, č. j. 30 Ca 219/2008 - 31 a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 19. 11. 2008, č. j. 30 Ca 219/2008 - 31, odmítl žalobu Ing. V. K. (dále též „žalobce“), kterou se domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále též „finanční ředitelství“) ze dne 22. 4. 2008, č. j. 7100/08-1500-708772, jímž bylo podle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „zákon o správě daní a poplatků“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu Brno I. (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 11. 2007, č.j. 281573/07/288510/9245, kterým bylo podle ustanovení § 49 odst. 2 písm.a) zákona o správě daní poplatků - pro nepřípustnost - zamítnuto odvolání žalobce proti výzvě správce daně k odstranění pochybností ze dne 17. 5. 2007, č. j. 154088/07/288510/9245, vydané podle ustanovení § 43 odst. 1 téhož zákona ve věci podaného přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2003. Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že výzvou k odstranění pochybností vydanou v rámci vytýkacího řízení podle ustanovení § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků se nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují veřejná subjektivní práva nebo povinnosti žalobce. Takovým rozhodnutím je až konečné rozhodnutí ve věci samé - platební výměr. Byť je žalobou fakticky napadáno rozhodnutí finančního ředitelství, tj. rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, meritum věci samé spočívá v prvotním rozhodnutí (výzvě) správce daně ze dne 17. 5. 2007 k odstranění pochybností. Je-li proto žalobou napadáno správní rozhodnutí (výzva správce daně), jež není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., kterým byl žalobce toliko vyzván ke splnění procesní povinnosti (spolupráci se správcem daně), nepřísluší soudu vůbec takové rozhodnutí přezkoumávat (§ 70 písm. a/ s. ř. s.). Krajský soud proto podanou žalobu odmítl pro nepřípustnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že krajský soud pochybil, pokud jeho žalobu odmítl bez toho, aniž by se jí věcně zabýval. Je tomu tak proto, že žaloba nesměřuje do výzvy podle § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, ale do rozhodnutí finančního ředitelství vydaného podle § 32 zákona o správě daní a poplatků. Nelze proto vycházet z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 92/2006. Tímto nezákonným postupem krajského soudu došlo i k zásahu do jeho práv garantovaných čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl.10 a 90 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“). Krajský soud však pochybil i ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., když napadené rozhodnutí žalovaného finančního ředitelství nezrušil pro vytýkané vady řízení, konkrétně namítané porušení ustanovení § 1, § 2, § 26 zákona o správě daní a poplatků. Výslovně při tom zdůrazňoval, že v jeho věci rozhodoval podjatý pracovník správního orgánu. Jelikož se krajský soud uvedenými procesními pochybeními správních orgánů vůbec nezabýval, zatížil sám své řízení i vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Krajský soud též zasáhl do jeho práv chráněných čl. 37 odst. 2 Listiny, neboť mu před rozhodnutím o věci samé ani neustanovil zástupce z řad advokátů. Navíc ze strany správních orgánů není účelově rozhodováno o jeho výtkách stran podjatosti správců daně ve smyslu ustanovení § 26 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Touto okolností se nezabývají soudní orgány projednávající jeho věci, a především delegace místní příslušnosti správce daně byla provedena účelově tak, aby se dále pokračovalo v nezákonném jednání, které trvá již po dobu 14 let. Stěžovatel prostřednictvím ustanoveného advokáta namítl v doplnění kasační stížnosti i nicotnost správních rozhodnutí, když bylo Městským soudem v Praze zrušeno rozhodnutí Ministerstva financí o delegaci správy daní stěžovatele do působnosti finančního ředitelství.

Žalované finanční ředitelství se k podané kasační stížnosti vyjádřilo tak, že ji považuje za nedůvodnou. Je totiž nepochybné, že žaloba směřovala proti jeho rozhodnutí ze dne 22. 4. 2008, č.j. 7100/08-1500-708772, kterým zamítlo odvolání stěžovatele směřující po věcné stránce vůči výzvě podle ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků. Pro právní posouzení charakteru správního aktu není podstatné, že finanční ředitelství formálně rozhodovalo nikoliv přímo o odvolání proti této výzvě samotné, ale proti rozhodnutí správce daně vydaného podle § 49 odst. 2 písm. a) zákona o správě daní a poplatků. Po věcné stránce bylo totiž odvolacím správním orgánem rozhodováno o nepřípustnosti odvolání proti výzvě dle ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků. Důvody, které stěžovatel uvádí v kasační stížnosti na podporu svých tvrzení považuje za irelevantní a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a došel k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba je nepřípustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Podle ustanovení § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, vzniknou-li pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, nebo dodatečného daňového přiznání nebo hlášení a dokladů daňovým subjektem předložených nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, sdělí správce daně tyto pochybnosti daňovému subjektu a vyzve jej, aby se k nim vyjádřil, zejména aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů řádně prokázal.

Podle ustanovení § 48 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků se proti rozhodnutím, zejména proti výzvám podle § 43, která předcházejí pravomocnému stanovení daňového základu a daně, nelze samostatně odvolat. To platí i tehdy, mají-li být daňový základ a daň stanoveny či přezkoumány dodatečně, a to bez ohledu na to, zda v řízení pak k dodatečnému stanovení daňového základu a daně skutečně dojde.

Podle ustanovení § 49 odst. 2 písm. a) zákona o správě daní a poplatků správce daně odvolání zamítne, jestliže je nepřípustné.

Podle ustanovení § 50 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků odvolací orgán rozhodnutí přezkoumá a není-li při rozhodování vázán ustanovením odstavce 5, rozhodnutí v odůvodněných případech změní nebo zruší, jinak odvolání zamítne.

V předmětné věci je spornou otázka, zda-li rozhodnutí žalovaného finančního ředitelství ze dne 22. 4. 2008, č.j. 7100/08-1500-708772, jímž bylo podle ustanovení § 50 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správce daně vydaného podle ustanovení § 49 odst. 2 písm.a) téhož zákona, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti výzvě podle ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků, je rozhodnutím podléhajícím soudnímu přezkumu, či nikoliv.

Jak vyplývá z citovaných ustanovení § 70 písm.a) a § 68 písm.e) s. ř. s., lze se v řízení před správními soudy domáhat přezkoumání jen takových rozhodnutí, které lze považovat za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. Soudnímu přezkumu tedy v zásadě podléhají takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují veřejná subjektivní práva nebo povinnosti žalobce.

Pro posouzení této sporné otázky je rozhodující princip, byť není v zákoně o správě daní a poplatků výslovně vyjádřen, že charakter rozhodnutí správce daně v daňovém řízení předurčuje charakter na něj navazujícího rozhodnutí odvolacího správního orgánu, a to bez ohledu na to, že jím je buď sám prvostupňový správce daně (§ 49 zákona o správě daní a poplatků) nebo finanční ředitelství (§ 50 téhož zákona) a nebo postupně oba uvedení správci, tak jak tomu bylo v předmětné věci. Je tomu tak proto, že pokud prvotní rozhodnutí není sto zasáhnout do veřejných subjektivních práv daňového subjektu, není způsobilé do nich zasáhnout ani na něj navazující rozhodnutí odvolacího orgánu, ať již je jím finanční úřad, finanční ředitelství, ministerstvo financí nebo ministr financí.

V předmětné věci je proto rozhodný charakter povinnosti stanovené správcem daně v prvotním rozhodnutí, vydaným podle ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků, neboť právě toto předurčuje charakter (vlastnost) na něj navazujícího rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Není při tom rozhodující, že žalobou napadené rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 22. 4. 2008, č.j. 7100/08-1500-708772 bylo de facto v pořadí již druhým rozhodnutím o odvolání. Určujícím pro posouzení toho, zda tímto rozhodnutím došlo či nedošlo k zásahu do veřejných subjektivních práv stěžovatele je tedy úkon správce daně, jímž mu byla stanovena primární povinnost – tj. výzva dle ustanovení § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků ze dne 17. 5. 2007, č.j. 154088/07/288510/9245 k odstranění pochybností a k prokázání dílčího základu daně z příjmů fyzických osob za rok 2003.

Nejvyšší správní soud se již dříve zabýval otázkou, zda je povinnost uložená rozhodnutím správce daně podle ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků vůbec způsobilá zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce (daňového subjektu), či tomu tak není. V rozsudku ze dne 10. 5. 2007, č. j. 7 Afs 92/2006 - 69, dostupný na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Výzva vydaná správcem daně podle*

§ 43 zákona o správě daní a poplatků v rámci vytýkacího řízení není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., protože se jí nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují veřejná subjektivní práva nebo povinnosti stěžovatele, a proto je dle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučena; soud žalobu na přezkoumání takové výzvy jako nepřípustnou odmítne dle § 46 odst. 1 písm. d) citovaného zákona". Přestože to není naprosto nezbytné k právnímu posouzení sporné otázky, lze pro úplnost poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 Afs 37/2004 - 41, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 650/2005. V tomto rozsudku se kasační soud vyslovil k zákonnosti procesního postupu správních orgánů v postavení odvolacího orgánu v případech, kdy je odvolání nepřípustné. Vyslovil při tom názor, že: „*Jestliže je odvolání nepřípustné podle § 49 odst. 2 písm. a) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je odvolací orgán povinen věc vrátit správci daně k rozhodnutí o takovém odvolání; jestliže tak neučinil, odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumal a věcně zamítl odvolání pro nedůvodnost, bylo řízení před žalovaným zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí, a to takové intenzity, že krajský soud k ní měl přihlédnout z úřední povinnosti a napadené rozhodnutí zrušit. Pokud krajský soud svou povinnost přihlédnout k této vadě pominul, bylo tak i řízení před krajským soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonnost jeho rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].*

Krajský soud tedy posoudil věc v souladu se zákonem, pokud došel k závěru, že výzva podle § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, resp. na něj po sobě navazující rozhodnutí o odvolání (bez ohledu, zda bylo vydáno správcem daně nebo až po té finančním ředitelstvím) není rozhodnutím, které podléhá přezkumu správním soudem.

Vzhledem k tomu, že právní názor krajského soudu o vyloučení rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 22. 4. 2008, č.j. 7100/08-1500-708772, ze soudního přezkoumání je v souladu se zákonem, nemohl být stěžovatel ani zkrácen na svých právech ve smyslu čl. 36 Listiny a čl. 10 a 90 Ústavy. Neobstojí proto stížní námitka, že předmětným usnesením krajského soudu byla zasažena jeho ústavní práva.

Výtky stěžovatele o nesprávném právním posouzení věci krajským soudem, jakož i o tom, že krajský soud nereflektoval na vady řízení před správními orgány, nejsou opodstatněné.

Je tomu tak proto, že výtky směřující vůči právnímu posouzení věci (právní otázky) a výtky o tom, že krajský soud dostatečně nezohlednil vady řízení před správními orgány, lze účinně namítat toliko v případech, je-li správním soudem posuzována věc sama. Tak tomu ale v předmětné věci nebylo. Krajský soud se zcela správně nejprve zabýval otázkou přípustnosti soudního přezkumu vůči rozhodnutí ze dne 22. 4. 2008, č.j. 7100/08-1500-708772. Jelikož došel k závěru, že je žaloba nepřípustná a odmítl ji, nepřistoupil vůbec k meritornímu přezkoumání věci – tj. nezaujal žádné stanovisko k v žalobě vytýkaným vadám naříkaného správního rozhodnutí. Rozhodnutí krajského soudu proto ani nemůže být stiženo zrušujícím důvodem spočívajícím v nesprávným posouzení právní otázky (§ 103 odst. 1 písm.a/ s. ř. s.). Je-li předmětem přezkoumání usnesení krajského soudu o odmítnutí věci pro nepřípustnost, lze v kasační stížnosti účinně namítat důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Bylo by proti smyslu účelu, logice a ekonomii soudního řízení, aby se soud v této a v obdobných věcech zatěžoval pro věc samu

nepodstatnými výtkami stěžovatele, když napadené rozhodnutí vůbec nepodléhá soudnímu přezkumu (viz výše). Právě pokud by tak učinil, mohl by stěžovatel oprávněně namítat, že se soud zabývá pro věc zcela irelevantními otázkami, namísto toho, aby vykonával soudní moc rychle, efektivně a v souladu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud se v předmětné věci krajský soud vůbec nezabýval stěžovatelem vytýkanými vadami řízení před správním orgánem, je vyloučeno, aby vytýkaná pochybení správních orgánů nesprávně posoudil. Krajský soud se proto zcela v souladu se zákonem nezabýval pro věc neopodstatněnými výtkami stěžovatele stran procesních pochybení správních orgánů.

Rozsudek krajského soudu není ani nepřezkoumatelný.

Jak již shora Nejvyšší správní soud uvedl, krajský soud nepochybil, pokud napadené rozhodnutí věcně nepřezkoumal. Nelze proto ze strany stěžovatele ani úspěšně namítat, že pokud se správní soud nevypořádal v odůvodnění s výtkami směřujícími do věci samé, je jeho usnesení nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Naopak, pokud by tak učinil a správní rozhodnutí by i věcně přezkoumal, bylo by jeho rozhodnutí vnitřně rozporné. Nelze totiž, z hlediska požadavku srozumitelnosti soudních rozhodnutí (principu jednoty výroku a odůvodnění), současně odmítnout přezkoumat správní rozhodnutí a současně jej věcně přezkoumat. Takový vnitřní rozpor soudního rozhodnutí by naopak zavdával možnost účastníkům řízení namítat nepřezkoumatelnost napadeného soudního rozhodnutí. Nikoliv však pro nedostatek důvodů, jak neopodstatněně uvádí stěžovatel, ale pro jeho nesrozumitelnost. Tak tomu ale v předmětné věci není. Rozhodnutí krajského soudu není vnitřně rozporné, naopak je zcela srozumitelné.

Námitka nicotnosti správního rozhodnutí také není případná.

Jak již shora Nejvyšší správní soud uvedl, lze rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby přezkoumat v řízení o kasační stížnosti, a to z důvodů vytčených zákonem v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Pokud by tak krajský soud neučinil a věcně žalobní námitky stěžovatele přezkoumal, mohlo by to mít případně za následek jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Obdobné lze konstatovat i pokud jde o nyní v kasační stížnosti uplatněnou námitku „nicotnosti správních rozhodnutí“, ke které jinak krajský soud přihlíží z úřední povinnosti. Pokud je totiž žalobou napadené rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkumu, je pro rozhodnutí o ní zcela irelevantní nejen to, zda je po věcné stránce správní rozhodnutí nezákonné nebo je založeno na vadách řízení před správním orgánem, ale i to, zda je nicotné. Nejde-li totiž vůbec o rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., krajský soud nepřezkoumává věc samu - tj. zákonnost či nicotnost rozhodnutí, ale pouze to, zda podléhá soudnímu přezkumu. Právě i z tohoto důvodu je k podání kasační stížnosti, jako zcela samostatný, uveden důvod - nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. § 103 odst. 1 písm.e/ s. ř. s.). Obdobný právní názor ostatně vyslovil již dříve Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 8 Ca 14/2005 - 40, když mimo jiné došel k závěru, že: „*...výrok o Nicotnosti napadeného rozhodnutí je výrokem ve věci samé, vycházejícím z hodnocení právních kvalit rozhodnutí. O Nicotnosti tedy rozhodne soud na základě svého věcného a právního přezkoumání napadeného rozhodnutí. Takové přezkoumání*

lze ovšem učinit jen tehdy, nevyskytnou-li se skutečnosti, které by odůvodňovaly odmítnutí návrhu (žaloby) podle § 46 soudního řádu správního".

Nejvyšší správní soud v této souvislosti jako „obiter dictum" konstatuje, že je vždy věcí úvahy stěžovatele, zda námitku nicotnosti správních rozhodnutí v soudním řízení správním, v důsledku zrušení příslušného rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti ke správě daní, vznese či nikoliv. V řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů, jakož i v na ně navazujících řízeních o kasačních stížnostech, které nepodléhají soudnímu přezkumu, však nemůže být úspěšná.

Stěžovateli je nutno přisvědčit v tom, že krajský soud pochybil, pokud před odmítnutím žaloby nerozhodl o procesním návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce pro žalobní řízení. Nejvyšší správní soud však došel k závěru, že za situace, kdy je stěžovatelova žaloba v zásadě nepřípustná, neboť nesměřuje proti rozhodnutí, které by bylo přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví, tato vada neměla a nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Bylo by naopak přepjatým formalismem a navíc proti zásadě ekonomie soudního řízení, aby pro tuto vadu Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení. Je tomu tak proto, že bez ohledu na jakékoliv rozhodnutí krajského soudu o návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě, toto procesní rozhodnutí nemůže mít sebemenší vliv na rozhodnutí o odmítnutí žaloby pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto ze shora uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2008, č. j. 30 Ca 219/2008 - 31 není opodstatněná a proto ji zamítl (§ 110 odst.1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněným návrh, aby ve věci nařídil jednání. Je tomu tak proto, že podle § 109 odst. 1 s. ř. s. ve věci rozhoduje zpravidla bez jednání. Naopak jednání je třeba nařídit je-li to vhodné, nebo provádí-li dokazování. O tento případ však v předmětné věci nešlo, a proto kasační soud rozhodl bez nařízení jednání (§ 109 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud vážil i nezbytnost rozhodnutí o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Při této úvaze dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhoduje neprodleně. Po rozhodnutí o tomto mimořádném opravném prostředku je totiž rozhodnutí o odkladném účinku již nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti. K němu však Nejvyšší správní soud přistoupil bezprostředně.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Finanční ředitelství v Brně ve věci sice úspěch mělo, nevznikly mu však náklady řízení převyšující jeho běžnou činnost. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Mutinou, ustanoveným soudem dne 9. 3. 2009 a proto podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Nejvyšší správní soud určil ustanovenému advokátu na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částku ve výši 5712 Kč, sestávající se ze dvou úkonů právní služby (2100 Kč za jeden úkon), kterým je převzetí a příprava zastoupení, včetně první porady s klientem a podání ve věci samé [§ 7 a § 9 odst. 3 písm. f) s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm.b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], ze dvou režijních paušálů (300 Kč za jeden paušál podle ustanovení § 13 odst. 3 citované vyhlášky) a z příslušné 19 % daně z přidané hodnoty ve výši 912 Kč. Pokud jde o ustanoveným advokátem požadovanou odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů za 2 podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm.d) citované vyhlášky] a dva režijní paušály [§ 13 odst. 3 citované vyhlášky] ze dnů 27. 3. 2009 a 27. 5. 2009, tak za tyto úkony Nejvyšší správní soud neurčil ustanovenému zástupci žádné finanční částky. Je tomu tak proto, že se po obsahové stránce nejednalo o nové podání ve věci, ale o totéž podání ze dne 11. 3. 2009 (kasační stížnost), za které mu již byla určena odměna a náhrada hotových výdajů. Jiný výklad není přípustný ani rozumný, neboť by umožňoval ustanovenému advokátovi, nejen to, aby kasační stížnost opakovaně doplňoval o již jednou uvedené důvody, ale spolu s tím i požadoval přiznání odměny za zastupování a náhradu hotových výdajů. Na tom nic nemění ani okolnost, že podáním ze dne 17. 3. 2009 ustanovený zástupce Nejvyššímu správnímu soudu současně sdělil, že nevznáší námitky ve smyslu ustanovení § 8 odst. 5 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu